

L'estetoscopi com a possible font d'infecció nosocomial

El Servei d'Urgències de l'Hospital de la Candelaria de Tenerife (900 llits, tercer nivell, i amb un volum de 247 pacients urgents diaris) publica, a la revista *Emergències* de novembre de 1999, els resultats d'un estudi que m'ha semblat prou interessant com per fer-ne difusió.

Els objectius de l'estudi eren:

- Conèixer la freqüència de neteja dels estetoscòpis del personal sanitari.
- Determinar quins microorganismes podien ser aïllats de les membranes dels estetoscòpis.
- Conèixer quins antisèptics eren els més adequats per reduir la contaminació.

Els resultats van ser els següents:

- Un 35% del personal sanitari netejava els seus estetoscòpis una vegada al mes, i un 45%, un cop l'any o mai.
- La majoria de les membranes estaven colonitzades per flora normalment present a la pell. El microorganisme

més freqüent va ser l'*Staphylococcus epidermis* (97%), així com flora bacteriana variada. També, però, van aïllar altres microorganismes potencialment patògens, com l'*S. aureus*, l'*Acinetobacter* spp. i l'*Enterobacter agglomerans*.

Fent un estudi comparatiu entre tres mètodes diferents, van demostrar l'eficàcia de la neteja i desinfecció periòdiques amb alcohol, acompanyat o no de neteja prèvia amb aigua i sabó.

El resum final és que, atesa la presència de l'*Staphylococcus coagulasa* negatiu (*S. epidermis*), freqüentment relacionat amb infeccions sistèmiques severes associades a catèters, així com la d'altres agents infecciosos també potencialment patògens, **hem de considerar l'estetoscopi com un possible vector d'infecció nosocomial** quan tractem malalts amb ferides, cremades, portadors de catèters, traqueotòmies, etc., i caldrà pren-

dre mesures higièniques, que realment són mínimes, per tal de prevenir-la.

M. Dolors Navarro Sola
Infermera de Control d'Infecció

Les confessions del Dr. Sachs *La maladie de Sachs*

 la
finestra

La complexitat del sistema sanitari acaba concretant-se en la recerca de respostes a allò que ens passa quan sentim que podem estar malalts, a allò que ens pot passar i al que es pot fer perquè no ens passi. Les respostes a aquestes qüestions es busquen a través de la relació personal amb algú que se suposa capacitat i disposat a ajudar-nos. Des de fa temps sabem que el monopoli d'aquesta relació no pertany, de forma exclusiva, als metges.

La figura del metge de capçalera, però, continua essent el referent primordial d'aquesta relació en l'atenció a la salut. Modificada pels canvis polítics, econòmics i culturals de les últimes dècades, la gent espera les mateixes respostes a les qüestions esmentades. Els professionals sanitaris, en especial els metges de família, es trobaran en un espai conegut, ja abans de les primeres escenes d'aquesta pel·lícula, quan a través d'una veu en off sorgeixen les primeres demandes d'ajut d'aquells que se

senten malalts de qualsevol cosa.

En aquesta pel·lícula, basada en una adaptació literària d'un autor anomenat Martin Winckler, el realitzador francès Michel Deville construeix una descripció del món de les relacions entre un metge rural i els mal anomenats clients d'un sistema sanitari massa esbiaixat cap a la medicina curativa, massa orientat cap a l'èxit, cap a unes expectatives irrealment, que ens converteix en víctimes tant els uns com els altres.

El sofriment, l'angoixa, la frustració, la sensació d'impotència compartida van aflorant en la successió de les històries de cadascú. I al seu costat, les possibilitats d'afrontar tot això, cercant en la relació l'ajuda mútua per acceptar el que resulta inevitable i trobar algun sentit que ens dignifiqui davant del naufragi. La meta de l'existència ens permet trobar "en les hores del miracle", com diria Saint-Exupéry, "una certa qualitat de les relacions humanes".

Fotograma de la pel·lícula

Un relat sense efectismes, amb una austeritat que fa que aquesta obra cinematogràfica sigui més creïble encara.

El film obtingué la *Concha de Plata* a la millor direcció i el premi al millor guió del darrer Festival de Cinema de Sant Sebastià. No us la perdeu.

Dr. Joan Padrós
Servei de Medicina Interna